

Arrest

nr. 317 451 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2024 tot terugdrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 23 november 2024, met vlucht SN278 vanuit Accra, aan op de nationale luchthaven te Zaventem.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op diezelfde dag de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot intrekking van een visum.

De beslissing tot terugdrijving, die verzoeker op 23 november 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: betrokkene verklaart om toeristische redenen naar Frankrijk te reizen. Betrokkene legt een andere hotelreservatie voor dan voor de visumaanvraag. Uit telefonische navraag met het laatste hotel blijkt dat er geen verblijf voorzien is op naam van betrokkene. Betrokkene legt een blad voor met bezienswaardigheden die hij wilt bezoeken, doch weet hij niet wat er op deze bladzijden is weerhouden en kent hij zelfs de Eiffeltoren niet.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: betrokkene kon geen hotelreservatie voorleggen en kon niet aangeven wat hij wilde bezoeken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot intrekking van een visum vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot intrekking van een visum.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van een visum – een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot intrekking van een visum en dat de vordering in de mate dat ze betrekking heeft op deze beslissing dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot terugnrijving.

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de terugnrijving, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd omdat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en zijn verblijfsomstandigheden staven.

Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoeker een andere hotelreservatie voorlegt dan voor de visumaanvraag en dat uit telefonische navraag met het laatste hotel blijkt dat er geen verblijf voorzien is op naam van betrokkene. Daarnaast legt verzoeker een blad voor met bezienswaardigheden die hij wil bezoeken, maar lijkt hij niet te weten wat er op deze bladzijden is weerhouden en kent hij zelfs de Eiffeltoren niet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een andere hotelboeking kan voorleggen en dat het gegeven dat de eerste hotelboeking geannuleerd zou zijn hieraan geen afbreuk doet. Verder minimaliseert hij de motieven waarbij gesteld wordt dat hij geen bezienswaardigheden kent, zelfs de Eiffeltoren niet. Hij stelt dat er genoeg mensen zijn die op reis gaan en zich aldaar liever wensen te laten verrassen qua bezienswaardigheden en daartoe al dan niet zo weinig mogelijk voorafgaande research verrichten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voorbijgaat aan de werking van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een Internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Volgens de memorie van Toelichting i.v.m. de wet van 15 juli 1996 laat artikel 3 eerste lid 3° toe *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan. Aldus, wanneer er in dit verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te verrechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen.”*

Het feit dat verzoeker in het bezit was van een paspoort voorzien van een Schengenvisum, stelt hem niet vrij van de voorwaarden voorzien in artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker plots met een nieuwe hotelreservatie voor de dag komt waarvan niet kan worden nagegaan wanneer die precies geboekt werd en of deze reservatie vooraf betaald werd. Deze hotelreservatie werd via een e-mail op 26 november 2024 overgemaakt aan de advocaat van verzoeker. Het is aldus duidelijk dat verzoeker niet in het bezit was van deze hotelreservatie op het moment van zijn aankomst in België. Alles lijkt erop dat deze hotelreservatie werd gemaakt 'pour les besoins de la

cause'. Hoe dan ook kan op geen enkele wijze worden nagegaan of dit een geldige booking is; of deze reeds werd betaald en niet geannuleerd werd. Dit stuk weet de Raad niet te overtuigen.

Verder kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn betoog als zou het onredelijk zijn om van hem te verwachten dat hij bezienswaardigheden kan opsommen. Ook al kan worden aangenomen dat niet iedereen voorafgaand research verricht en zich soms wil laten verrassen door bezienswaardigheden, dient in casu vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk papieren bij zich had met bezienswaardigheden. In dergelijk geval kan wel van hem verwacht worden dat hij een minimum aan kennis heeft van hetgeen op zijn papieren staat.

Verzoeker overtuigt de Raad niet van de onredelijkheid van de motieven.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Deze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 3 van de Vreemdelingenwet prima facie aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert merkt de Raad op dat dit middelenonderdeel onontvankelijk is. Verzoeker laat na uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel zou bestaan.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU